

OD ISTOG AUTORA

OKO OTOKA

STO BISERA

SIMEONOV PEČAT

JOVANOVO ZAVEŠTANJE

KAKO SAM GAJIO BLIZANCE

MUŠKARAC U IZVESNIM GODINAMA

DOSIJE BOGORODICA

DEVEDESETE

TESLINA POŠILJKA

ZAŠTO BOG NEMA AUTO

VIZA ZA NEBO

DUŠANOVA KLETVA

TEODORIN PRSTEN

SAVIN OSVETNIK

RUPE U GLAVI

**VANJA
BULIĆ**

**Tata u
drugom
stanju**

■ Laguna ■

Copyright © 2006, Vanja Bulić
Copyright © 2021 ovog izdanja, LAGUNA

„Trudna žena je drugo biće, samo sebi nepoznato, biće koje počinje da sluti skrivene tajne. Sve što je bilo potisnuto, budi se, izlazi iz zatvorenih skrovišta duše, nameće se, zahtjeva da bude uzeto u obzir. I djeluje nesaznato, a jako.“

Meša Selimović, *Tvrđava*

„Trudan muškarac je drugo biće, samo sebi nepoznato, biće koje počinje da sluti skrivene tajne. Sve što je bilo potisnuto, budi se, izlazi iz zatvorenih skrovišta duše, nameće se, zahteva da bude uzeto u obzir. I deluje nesaznato, a jako.“

Slobodan Boda Dimić, *Tata u drugom stanju*

U stanu porodice Dimić uvek je gužva kao na železničkoj stanici. Petočlana porodica, kumovi, prijatelji, rodbina, komšije, školski drugovi tri dečaka – dvanaestogodišnjih blizanaca Ognjena i Ivana i dvadesetogodišnjeg Dušana. Glava porodice Slobodan Dimić često podseća na saobraćajca koji usmerava pridošlice ka krajnjoj destinaciji – nekoj od tri sobe ili kuhinji, carstvu Slađane Dimić.

Bio je to jedan od onih dana kada se tišina uvlači u stan na petom spratu lepog naselja na Zvezdari, beogradske opštini najbližoj zvezdama, kako se pesnički izražava glava porodice. Dremljivo popodne, blizanci u školi, Dušan na fakultetu... Slobodan s praga spavaće sobe skoči na bračni krevet, glumeći skakača s mosta na Neretvi.

„Posle se čudiš što su nam deca onakva“, dobaci Slađana iz kuhinje, opomenuta cvilenjem kreveta kome se bližio rok trajanja.

„Šta ti znači to 'onakva'?“, ogłosi se Slobodan, koji je već otvorio novine i udubio se u bistrenje politike, kako je zvao pretrčavanje po naslovima bez suštinskog ulaženja u tekstove.

„Znači baš to što sam rekla – onakva. Drugačija. Naša. Malo na tebe, malo na mene. Dobitna kombinacija.“

„Završi rečenicu – dobitna kombinacija za izbegavanje.“

„To si ti rekao, a ja sam završila svoju rečenicu“, odgovori Slađana gušeći smeh.

„Dobro...“, začu se dremljiv glas iz spavaće sobe.

„Stiže kafa. Otkad nismo...“, prekinu Slađana rečenicu i nastavi je kad se pojavi na vratima spavaće sobe sa poslužavnikom u rukama „popili kafu u krevetu“.

Zastade, blago osmehnuta. Boda je zaspao sa novinama prebačenim preko glave...

00.00.00

Zašto sve bolnice izgledaju tako sumorno? Gledao je u vrata, koja su se pred njim zatvorila kao kada pred publiku padne pozorišna zavesa, pa sve što je lepo i što je voleo ostane sa one strane. Doveo je suprugu Slađanu na porođaj. Glavna sestra ga je prijateljski zavalila šakom između plečki, rekla nešto u stilu: „To vas ništa neće boleti“, uhvatila Slađanu za ruku i – nestala. Hiljadu pitanja je ostalo neizgovoreno, pred očima skakuću svici, oseća kako se krv uzburkala, u slepo-očnicama kljuca nevidljiv detlić, noge same, bez komande iz mozga, kreću dobro poznatom stazom koja vodi u nesanicu i nespokoj. Treći put za dvadeset godina ostavlja Slađanu na milost i nemilost ljudima u belom.

Mahinalno pogleda u sat i štopericu, koju je koristio samo kad je trčao kroz park ispred solitera, podesi na 00 časova, 00 minuta i 00 sekundi. Život bez Slađane zaista ima vrednost tih šest nula. Čini mu se da je jedna njegova polovina ostala u bolnici, a ova druga, koja misli njegovom glavom, vuče se

asfaltom kao prebijeno kuće i bulji u štopericu. U stomaku – bura. Na nervnoj bazi. Trči uz stepenice, uleće u kuću, skida se u hodniku, raskopčava pantalone i uleće u kupatilo. Lažna uzbuna. Pogleda se u ogledalo i jedva prepozna lik koji je buljio u njega.

Telefon! Ispusti pantalone, koje su spale na kolena, i baci se kao golman ka zvuku koji je dopirao iz hodnika.

„Bolnica? Ovde Slobodan Dimić... mislim... Boda Dimić... Tako me prijatelji zovu...“, izusti preplašeno.

„Alo! Alo“, izlazi monoton glas iz dosadne pričljive sprave.

„Čujem vas, doktore.“

„Šta bulazniš?! Kakav doktor?! Tata ovde.“

Boda sede na patos, jednom rukom navlači pantalone i osmehuje se blesavo. Baš je dobro što tata zove! Pitaj boga šta bi rekli oni manijaci iz bolnice!? Oni jedva čekaju da nekog ubace u porodiljsku salu, pa da se slave i proveravaju znanje iz medicine.

„Sine Bodo, da li su zvali iz bolnice?“

„Nisu zvali. Tek sam se vratio iz bolnice. Rekao sam da ću prvo tebi javiti.“

„Rekao i obećao.“

„Jeste, tata. Obećao sam“, dahće Boda u slušalicu kao premoreno kuće posle zaludnog trčanja za automobilom.

Slobodanov otac Dušan Dimić, bivši oficir, sada živi sam. Supruga Bosiljka ga je napustila kad mu je bila najpotrebnija, tačnije – kada su tek mogli da se raduju životu sa unucima. Bolovala i iskopnila, kako je govorio prijateljima. Iznad telefona, u malenom hodniku jednosobnog stana, visi slika sa venčanja: Dušan u oficirskoj uniformi i „moja Boska“ u sivom kostimu. Dušan nežno, kao da dodiruje tek ispilelu ptičicu, dodirnu Bosiljkino lice, ozaren kao da je neka tajna energija ušla u njegov krvotok.

„Sine, ti si otac troje dece i znaš šta je nova beba u kući.“

„Znam, tata. Beba je...“

„Velika obaveza i kad dođe u kuću...“

„Vidi se ko je pravi čovek“, završi Boda rečenicu, koju je znao napamet.

„Čovek. Da. Gde su blizanci?“

„Ivan i Ognjen su u školi.“

„A Dušan?“

„On je na fakultetu. Ima neke vežbe. Očekujem ga svakog trenutka.“

„Ime dedino. On će da bude dedin lični lekar.“

„Polako, tata. Tek je na prvoj godini.“

„On je na dedu. Što počne, to i završi. Neće kao neki...“

Boda se naglo razbudi. Otac ga je ošamario podsećanjem na nezavršeni fakultet. Kad god želi da ga izbaci iz ravnoteže, pomene taj prokleti fakultet i neuspeli pokušaj svog jedinca da postane lekar. Boda smatra da je to dobro za čovečanstvo, a tatina teorija ima drugačiji smer: beli mantil sa velikim džepom u koji može svašta da stane – garancija je za udoban život. To što je Slobodan Dimić cenjen novinar tati ništa ne znači. To može svaka budala. Sedne, napiše, a ljudi urednici objavljuju!

„Priznaj da si zapalio cigaretu“, kreće Boda u ofanzivu, koja uvek usledi kada tata pomene fakultet.

„Ko?! Ja?!“, glumi tata začuđenost i rasteruje dim.

„Znaš da ne smeš da pušiš“, pomirljivo kaže Boda.

„Morao sam jednu... Sve mi kuva u stomaku.“

„I meni kuva. Ma kakvi – kuvali? Čupa!“

„Čupa... Čupa... kao kleštima.“

„Popij čaj. Kupi novine.“

„Kad si me probudio jutros u šest i nagovestio da će Slađana kroz nekoliko sati u bolnicu, odmah sam otišao u prodavnicu. Čekao sam pola sata dok je prodavačica stigla.“

„Šta ćeš u šest sati u prodavnici?!“

„Hteo sam prvi da kupim novine. Mogli su nešto da jave za Slađanu.“

„Kako su mogli da jave kad tada još nismo bili otišli u bolnicu?!“

„Šta vi sve objavite, a nije se dogodilo?! Možete jednom da javite unapred i ono što će se dogoditi.“

„Briga njih za mene i Slađanu. Ja ću da ti javim. Tebi prvom.“

„Obećavaš?“

„Obećao sam ti već hiljadu puta. I nemoj da pušiš.“

„Neću...Zaboravih da te pitam. Da li si zvao... tamo...“

„Strica Vukašina?! Nisam. Bojim se, zapucaće u Beograd sa pečenim volom. Znaš kakav je.“

„Nije samo to. Dovešće i trubače. A naljutiće se ako ga preskočimo.“

„Pozovi ga ti, molim te. Mene će svašta da zapitkuje.“

„Dobro... A ako bude unuka... Deda će njoj...“

Boda zna šta se događa kad njegov ponosni, stasiti tata pomene buduću unuku: zasuzi, pogleda u sliku iznad telefona i od Bosiljke zatraži podršku.

00.17.23

„Imaćemo bebu...“

Boda leži na krevetu, čita novine i slobodnom rukom udara neki čudan ritam po razgolićenom stomaku. Na ekranu televizora titra slika. Isključen ton. Prva godina braka. Sve što je želeo polako se ostvaruje. Radi kao novinar, otac i majka su mu ustupili svoj stan i prešli u jednosobni, pored njega je Slađana s kojom se prvo zabavljao tri godine, a sada

su u smirenom, srećnom braku. Učinilo mu se da je Slađana nešto rekla, ali se primirio i iščekuje šire objašnjenje.

„Imaćemo bebu“, reče Slađana odlučnije.

Iz ležećeg položaja Boda pređe u sedeći. Oklembesena donja usna. Oči razrogačene. Blene u Slađanu kao preplašeno dete.

„Kažem – imaćemo bebu.“

„Samo polako... To znači da ću ja...“

„Da. To znači da ćeš ti, Slobodane Dimiću, biti tata.“

Boda ustade. Napravi dva brza kruga po sobi. Zastade pored Slađane, savi se, poljubi je u obraz i brzo, kao da ga neko proganja, u dva skoka pređe put do balkona, uspravi se kao vojskovođa pred preplašenim vojnicima, stisnu pesnice i razdra se.

„Biću tata! Ljudi, biću tata! Ja sam taaaataaaaa!“

Pale se svetla u stanovima. Soliter se budi, izbačen iz sna vriskom budućeg tate.

„Nemoj da se dereš. Probudićeš komšije.“

Boda ulete u sobu, opet brzo poljubi Slađanu i nakloni se pred njom kao pred božanstvom.

„Tek ću da ih budim. Samo da ono... to... izađe iz... bolnice“, reče i stavi Slađani ruku na stomak.

„Koje *to!*? Mislim – koje *ono!*!“

„Pa, to... naše...“

Opet izlete na balkon i nastavi da se dernja.

„Ljudi, biću tata! Biću tata!“

„Ne pravi budalu od sebe. Zatvori vrata od terase.“

Boda uđe, zatvori vrata. Onda se naglo okrenu, ponovo ih otvori, proturi samo usta i polušapatom, zaverenički, reče: „Biću tata. Slobodan Dimić – tata.“

Tako je bilo pre dvadeset godina. I sada mu pred očima titra Slađanin lik: oči zatvorene, ona blago osmehnuta, ruke

spuštene u krilo. A sada je sam. Nema njenog razoružavajućeg osmeha. Pokuša da ga vrati u sećanje dok pegla brzinom koja bi mu sigurno donela titulu svetskog prvaka u peglanju. A samo pre nepun sat, iako je tata sa dvadesetogodišnjim stažom, skamenio se kad mu je rekla: „Idem ja u bolnicu.“ Čuo je šta Slađana govori, ali je sve to do njegovog uma dopiralo kao šapat iz vasiona, dodirne ga, pa se izgubi. Hoće nešto da kaže, a glas ne izlazi. Porođaj je za muškarce, pomisli, prilično nepoznata stvar. Zatim se nasmejao, opomenut ličnim iskustvom od pre dvadeset godina, kada je shvatio da do porođaja dolazi kada mu se muškarci najmanje nadaju.

Pročitao je hiljade stranica i upoznao se sa najrazličitijim slučajevima. Jedan se... jedna se porodila u taksiju, a taksista glumio babicu... Jedan se... jedna se porodila u liftu. Krenula na porođaj, a lift se zaglavio između dva sprata. Bio muž sa njom. I odmah pao u nesvest. Ona ga povratila, udarila mu disanje usta na usta, pomogla mu da sedne i – sve sama završila... Iz lifta se čulo – ue, ue, ue... Stigao nov stanovnik Beograda! A jedan se... jedna se... Oseti čupanje u stomaku.

„Evo, opet! Lako je njoj tamo. Lekari okolo. A ja sam...“, ne završi rečenicu, postidešen.

Na komodi, u drvenom ramu, naslonjena na lampu, ugnezdila se fotografija: Slađana i on, Slobodan Dimić. Nasmejani. Oboje u farmerkama. Na njenoj levoj butini, na teksasu, iscrtano malo sunce. Volela je da doctava život.

„Mladi, lepi i zaljubljeni... Kao danas... Mislim, i danas smo zaljubljeni. Slađana je lepa... A šta meni fali... Šta meni fali?!“, poslednju rečenicu izgovori naglas i uplaši se svog glasa.

Baci se na trosed, glumeći mladića. Boli. Nema više one nekadašnje gipkosti. A pre dvadeset godina? Mogao je s vrata spavaće sobe da skoči na bračni krevet! Žmuri i polako

se uvlači u bračni krevet... U sećanje se useliše slike od dvadeset godina...

Polumrak. Svetlo ulične sijalice u pramenovima upada u sobu. Spava, blažen izraz krasi mu lice. Oblizuje se. Kroz san mu prolaze prelepe starlete iz holivudskih filmova. Tama se odluči za jednu, a u kadar uleće druga, još lepša i još raspusnija.

„Bodo...”

On se vrpolti, čuje Slađanu, ali mu holivudske starlete ne dozvoljavaju da otvori oči. Na licu osmeh iscrtan snom.

„Bodo... Slobodane... Dimiću...”

„Reci, ljubavi.”

„Otkad ti mene tako zoveš?”

Boda se nađe u sedećem položaju, probuđen, unezveren, isteran iz raja. Ona ustade, upali svetlo i vrati se u krevet. Polako je sela jer joj smeta stomak sa devetomesečnom bebom u njemu.

„Nisam ja tebe zvao. Ti si mene zvala.”

„Da, Bodo. Ja sam tebe zvala, a ti si meni rekao – ‘ljubavi’. Zašto?”

„Zato što si ti moja najveća ljubav.”

„Opet si sanjao one tvoje anonimne starlete. Da valjaju, imale bi ime i prezime.”

„Ja?! Ajde, nemoj tu svašta da pričaš... A šta si ti sanjala kad si mene zvala?”

„Nisam sanjala... Ne mogu da spavam... Dobila sam trudove...”

On se prvo uspravi, vitak kao jarbol, pa klonu kao zastava kad stane vetar.

„Kako trudove?! Zašto trudove?!”

„Znaš ti kakve trudove. I nemoj ništa da me ispituješ. Molim te, pođi do lekara i pitaj šta da radimo.”

Iskočio je iz kreveta kao klovn u cirkusu izbačen iz topa! Naslonio se na prozor, pritisnuo usta i nos na staklo. S druge strane njegovo lice je izgledalo izobličeno, kao njegove misli što su se uzburkale i pokidale

„Napolju je mrak. Ništa se ne vidi“, reče glupavo.

„Misliš da neću moći da se porodim po mraku?! Trči kod lekara.“

„U knjigama piše... pozvati Hitnu pomoć... spremiti trudnicu“, mrmlja i bulji u mrak.

„Ne mrmljaj sebi u bradu, već trči u bolnicu.“

On se vrati u krevet. Nasloni se leđima na zid, sklupča se i kolena obgrli rukama. Ona mu priđe sa čašom vode u ruci, stavi mu ruku na čelo i prinese čašu njegovim ustima.

„Dobro je. Nemaš temperaturu. Samo nemoj da se sekiraš, molim te.“

„Neću... već mi je bolje...“

„Sve će biti u redu. Nećeš ni osetiti.“

„Hvala ti...“

Ona mu je pridržavala glavu dok je on kratkim gutljajima, kao beba, pio vodu. Nešto mu je šaputala, a njemu je zujalo u ušima kao da je upao u košnicu punu pčela. Zatim je uzela njegove stvari sa stolice i pomogla mu da se obuče.

„Reci tamo da sam dobila trudove, da sam spremna, i pitaj šta da radimo. Ajde sad polako i pazi... Previše si uzbuđen.“

Izleto je iz sobe bez pozdrava. Ona je sela na krevet. Smirena. Izraz sfinge na licu. Pritisla je rukama stomak i zažmurila. Naglo se otvoriše vrata i u sobu ulete Boda. Pokupi sa kreveta svoju spavaćicu.

„Šta će ti pižama?!“

„Tako piše u knjizi... kad pođete u porodilište, ponesite pižamu.“

U bolnicu je uleteo isprepadan, izbezumljen. Na jednim kolicima ležala je trudnica, bleđa, uplašena. Pored nje je stajao čovek i držao je za ruku. Na drugim kolicima ležao je čovek, bleđ, uplašen, a pored njega je stajala trudnica i držala ga za ruku. Boda se zaletio ka medicinskoj sestri koja ga je posmatrala začuđeno. Jedini je bio rasparen u porodiljskoj gunguli!

„Moja žena ima trudove. Da li da je dovedem?“

Sestra ga izgura iz čekaonice, svesna da će preplašeni muškarac početi da paniči. Blago ga je ošamarila. Šamar ga je za trenutak povratio, pa je počeo da guta vazduh kao tek rođeno dete.

„Čoveče, odmah dovedi ženu u bolnicu! Odmah!“

00.23.43

Iznenadna tišina je primirila Slobodana Dimića. Raznežen, gleda fotografiju na kojoj su Slađana i on, nasmejani. Zaista je lepa. Nasmeja se zavodnički, kao da je isključivo on zaslužan za njenu lepotu. Leži na dvosedu i podiže levu nogu preko naslona, meškoljeći se kao zadovoljno prase. Telefon! U deliću sekunde bio je u stojećem stavu! Vrti mu se u glavi od naglog pokreta, zadihan je kao da je trčao. Dođe do telefona, gleda ga i dahće, premoren kratkim sprintom.

„Garantovano bolnica... Bodo, sad se drži“, šapuće nepovezano, podiže slušalicu i počeo da dahće u nju.

„Opet sam dobio hot lajn... Ne možeš više pošteno da telefoniraš... Odmah ti neko dahće u slušalicu. Sve manijak do manijaka“, čuje tatin glas.

„Ja sam, tata. Boda.“

„I ti radiš za hot lajn?!“, govori tata i smeje sa na silu u nadi da će oraspoložiti sina. „Sad prestani. Nisam mušterija.“

„Zašto stalno zivkaš? Skraćuješ mi život.“

„Samo sam hteo da proverim da li su...“

„Nema ništa novo...“

„Zato te i zovem. Baš sam razgovarao sa glavnom sestrom... Seća se ona tebe. Pita, je l' to onaj svezani... onaj smotani... što nije umeo da pogodi vrata... Pa, tako, hteo sam da ti kažem da nema ništa novo... A ako bude unuka...“

„Nemoj, molim te! Rekli smo, nema cigareta, nema nerviranja i nema plakanja. Je l' tako?“

„Tako je. Ti znaš da sam ja karakter“, kaže tata i raste-ruje dim.

Vidno raznežen, Boda spusti slušalicu zagledan u svoj lik u ogledalu. Napravi nekoliko grimasa, kao da želi da nasmeje nepoznato dete, pa sede na patos. Zagleda se u prazan zid kao da traži neku skrivenu rupu. Trgnu ga zvuk rokenrola, poznata fraza iz Hendriksove pesme *Hej, Džo*, koju je najstariji sin Dušan ukucao u Bodin mobilni telefon i povezao sa svojim brojem. Kad god zove, odjekne fenomenalni solo u kome Džimi – kako je Boda govorio Dušanu dok ga je učio rokenrolu – jede gitaru.

„Reci, Dule.“

„Da li ima nešto novo?“

„Mama se još nije porodila. Javi braći da me ne cimaju telefonom bez razloga.“

„Ćale, imam utisak da si se malo...“

„Ko, ja?! Ja se usrô?! Kontrolišem situaciju.“

Naglo prekinu vezu. Dule ga je razdrmao malom, dobro tempiranom uvredom. Mahinalno uzima peglu i pegla kao navijen.

„Ja se usrô?!“

Telefon! Podmukli zov neznanca iz bolnice, koji je zadužen da muči buduće roditelje. Ko bi drugi mogao da bude?

Ostavi peglu na dasci i prikrade se telefonu. Prsti mu se tresu iznad slušalice kao revolverašu pred pucanj. Naglo podigne slušalicu i čuti.

„Kume, frka, a? Kad budeš čekao deseto dete, ici će kao podmazano!“

Kum Steva, filozof po obrazovanju i dorćolski filozof po rođenju. Okoreli neženja, zavisnik od žena, što bi rekli psiholozi. Oseti im miris na kilometar, kako se hvali. Namerno ne zove mobilnim telefonom jer je ukucao muzičku frazu iz pesme *Divljakuša*, grupe *Troks*. Ne želi da ga Boda odmah prepozna. Smatra da ga tako leči i čeliči mu moral.

„Lako je tebi da se zezaš. Ni mačeta... ni kučeta.“

„Zaboravio si, kume. Za ovu novu si mi rekao da je dobro mače. A ona mene zove – kuco.“

„Da nije šinterka?“

„A to je kao štos? Dobro je. Vraćaš se među žive.“

„Bežim u sećanja, pravo da ti kažem. Prisećam se Slađinih odlazaka na porođaje... Bio si jednom sa mnom... da mi držiš strah.“

„Zvao si me iz bolnice da dođem po tebe, pa da vodiš Slađu u bolnicu... Jeste malo nelogično, ali je tako bilo. Došao sam kolima, a ti si potrčao pored mene...“

„Jedva si me stigao na stepenicama...“

Stajali su ispred ulaznih vrata, preplašeni i zadihani. Udahnuli su duboko vazduh, kao da se dave, a onda su odlučno ušli u stan. Slađana ih je dočekala sa osmehom na licu, brižna.

„Stiglo pojačanje.“

„Kumo, ja sam došao da ti... ovaj...“

„Šta kaže lekar?“

„Sestra je rekla da...“

„Da odmah dođem. Spremila sam stvari dok si ti bio u bolnici. Sve je spakovano. Samo još vas dvojicu da sredim. Sedite.“

Laknulo im je. Seli su na ivicu kreveta, zagledani ispred sebe, u patos, kao postićena, uplašena deca. Slađana ode do kuhinje, uze slatko iz vitrine pa ga stavi na poslužavnik uz dve čaše vode i dve kašičice. Polako i smireno, kao da ima vremena napretek. Steva je udarao po butini neki čudan ritam, Boda osećao bubnjeve u glavi.

„Stiže slatko. Da se malo osvežite.“

Unela je i maleni stočić, stavila poslužavnik na njega i ponovo izašla. Njih dvojica su halapljivo, poput izglednelih mačića, trpali u usta kašike napunjene slatkim od belih trešanja. Slađana se vratila u sobu. U ruci je držala veliki češalj.

„Bodo, očeshljaj se. Ne možeš takav u bolnicu.“

Boda je spustio ruku a kašika je ostala u ustima, zaglavljena između gornje i donje vilice, kao kleštima stegnuta. Blenuo je kao som tek izvađen iz vode.

„Da te ja očeshljaj? Dobro... Opusti se. A ti, kume, diši ritmično.“

Tako je bilo pre dvadeset godina. Boda se prvi put nasmejao otkad je jutros Slađanu odveo u bolnicu.

„Kume, koja smo goveda mi muškarci“, reče Steva prostođušno, a prekinu ga zvuk melodije iz *Mapet šoua*.

Blizanci Ivan i Ognjen ukucali su u tatin mobilni telefon melodiju iz špice poznate emisije za decu. Taj zvuk ga budi iz svake letargije jer zna da ne zovu zbog lepih vesti. Na jednom uhu drži slušalicu iz koje curi zarazni Stevin smeh, a na drugo uho prislanja mobilni telefon.

„Alo. Šta je bilo?“

„Dule nas je zvao i rekao da si se... da si se... ukakio. Je l' da dolazimo iz škole? Opravdaće nam razredna časove.“

„Ne mrdajte odatle!“ , razdra se Boda i uplaši se sopstvenog glasa.

Isključi telefon i procedi kroz zube: „Doći će Dule kući... ja se usrô?!“

„Šta je bilo, kume? S kim pričaš? Da nisi malo šandrcnuo, a? Pričaš sam sa sobom!“

„Zvali klinici. Rekao im Dule da sam se...“

„Usrô. Zato sam te i zvao. Hteo sam da ti kažem da staviš pelenu.“

Steva se smeje kao zadovoljna hijena, a Bodi se čini da soba odjekuje od tog zaraznog smeha. Spusti slušalicu, ali i dalje čuje smeh. Ubrzo smeh hijene zameni drndanje pegle po dasci, koje preraste u ritmičan zvuk uvežbanog peglača.

„Ja se usrô?! Ja?! Vladam situacijom.“

00.28.04

Boda se zavukao ispod kreveta i vadi igračke zaostale iz vremena kada su Ivan i Ognjen jedino uz njih mogli bar malo da se primire. Sve vreme govori naglas, kao da se s nekim svađa.

„Koliko sam samo para dao za igračke. Mogao sam kola da kupim. Koja kola?! Kuću! Na Dedinju! Sa bazenom.“

Naglo se izvuče ispod kreveta, stavi na oči neke smešne plastične dečje naočare za brčkanje u vodi, na ruke navuče „mišiće“ za neplivače, a u usta zaglavi duvaljku za disanje pod vodom. Pucnu prstima i ulete u san. Velika kuća na Dedinju, bazen, i batler savijen ispred njega drži na poslužavniku viski sa ledom. Uze čašu, približi je ustima, a onda se naglo trgnu i poče da sortira igračke. Preplašen iznenadnim uljuljkivanjem u hladovinu kuće na Dedinju, naglas razgovara sa igračkama:

„Još jednu kuću na Dedinju ću dati za igračke. I dva batlera uz nju. I maserku. Vidi, vidi... Košarkaška lopta, bato. Divac, Danilović, Bodiroga, braća Dimići... Fudbalska lopta... Džaja, Šeki, Rajko i, naravno, braća Dimići. Odbojkaška

lopta. Postava: Miljković, Vasa Mijić, braća Grbići i najveće iznenađenje šampionata – braća Dimići! Savezni trener – Slobodan Dimić!“

Uspravi se, pobaca lopte i igračke na patos, priđe prozoru i zagleda se u zelenilo ispred solitera. U oči se useli magla. Celog života je sanjao ćerku, a Bog mu podario tri sina. Kad je čekao prvo dete, kupio je roze benkice, roze kapicu, roze pantalonice. Cvetići, šare... Kupio je i suknjice, kao da će Slađana roditi četvorogodišnju devojčicu.

Prikrada se ka plakaru kao da ga neko prati, otvara gornji deo, penje se na stolicu i zavlači ruku ispod nekih starih ćebadi, ostavljenih za „ne daj bože“, kako je Slađana govorila.

„Tu je negde... Evo je!“

Izvuče plastičnu lutku, obučenu po poslednjoj modi.

„I lutku sam joj kupio“, kaže tiho i konspirativno pogleda ka hodniku.

Pevuši pesmu Mišela Polnarefa iz šezdesetih godina prošlog veka: *Lutku imam ja, koja kaže ne, ne, ne*. Prigrli lutku, prisloni je na grudi, pa poče da pleše. Za ovu lutku niko ne zna. Čak ni Slađana. Kad je veliko spremanje u kući, penje se na stolicu i sprema plakare. Tvrdi kako je to muški posao.

„Stara sam ja čekalica“, izusti tiho i iskrenu lutku na stranu.

Žmuri. Osmeh je spojio dva uha. Iščekuje. Iz lutkinih grudi odjeknu: „Tata, tata, tata.“ Sve lutke govore: „Mama, mama, mama“, a lutka njegove buduće ćerke – „Tata!“ Sam je snimio tu poruku i napravio jedinstvenu lutku na svetu. Ponovo iskrenu lutku, ali ga iz sna trgnu prodoran zvuk telefona. Lutku pritisnu na grudi i sa strahom krenu u hodnik, odakle se monotono javljala brbljiva telefonska sprava.

„Porodilište!“, reče i pogleda na zidni sat. „Ali još je rano...“

Odvaži se i prinese slušalicu uhu. Umesto odlučnog glasa, iz njegovih usta izlete jedno meketavo „alo“.